

Nr 36.

Ankom till riksdagens kansli den 17 mars 1927 kl 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion angående införande av skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgirorörelsen m. m.

(2:a avd.)

I en inom första kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 115, har herr *Schlyter* hemställt, att riksdagen måtte

dels besluta sådan ändring av 39 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften, att därtill lägges ett nytt stycke av denna lydelse:

»Angående skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgirorörelsen förordnar Kungl. Maj:t»;

dels i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes utfärda bestämmelser i ämnet i huvudsaklig överensstämmelse med ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till kungörelse;

dels ock hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida icke den stämpelförsäljare tillkommande rätt till kredit må kunna inskränkas.

Rörande vad motionären anført till stöd för de föreliggande förslagen får utskottet hänvisa till motionen.

De bestämmelser, som reglera stämpelförsäljares skyldighet att inleverera uppburna stämpelmedel, återfinnas i 39 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften. Enligt detta författningsrum åligger det stämpelförsäljare, som i räkning mottagit stämplars, att inom åtta dagar efter varje kvartals slut till generalpoststyrelsen inleverera under kvartalet influtna stämpelmedel. Stämpelförsäljare, som uppburit betalning för s. k. dubbel beläggningstempel, utan att handlingen samtidigt därmed stämpelbelagts, är enligt tredje stycket i 39 § stämpelförordningen skyldig att, så snart lämpligen ske kan och minst en gång i månaden, till generalpoststyrelsen inleverera vad sålunda må hava influtit. Har stämpelförsäljare hos generalpoststyrelsen för sin uppbörd ställt av styrelsen godkänd säkerhet eller ock nedsatt obligationer eller avlämnat försäkringsbrev i enlighet med därom gällande föreskrifter, äger han enligt 29 § i nämnda förordning efter rekvisition hos generalpoststyrelsen erhålla stämplars i räkning inom det belopp, för vilket säkerhet blivt av honom ställd.

Utskottet.

Gällande bestämmelser angående stämpelförsäljares redovisningsskyldighet.

Justitieombudsmannen
år 1920.

I skrivelse den 11 december 1920 till Kungl. Maj:t framhöll justitieombudsmannen bland annat, att, sedan det blivit föreskrivet, att stämpelmedel, som uppburits, utan att handlingen samtidigt därmed stämpelbelagts, skulle så snart lämpligen kunde ske och minst en gång i månaden inlevereras, syntes ett bibehållande vid sidan därav av bestämmelse om kvartalsleveranser beträffande stämpelförskottsmedel icke äga fog för sig. Vidare anförde justitieombudsmannen, att den i 39 § tredje stycket stämpelförordningen intagna tidsföreskriften syntes böra bliva föremål för någon jämkning. Föreskriften vore i viss mån obestämd och kunde giva anledning till olika förfaringssätt. I somliga fall kunde den medgiva en stämpelförsäljare att behålla stämpelmedel under i det närmaste två månader efter medlens mottagande, vilket syntes vara för lång tid. Däremot borde en föreskrift, att stämpelförsäljare, som i räkning mottog stämplrar, åläge att inom åtta dagar efter varje månads slut till generalpoststyrelsen inleverera under månaden influtna stämpelmedel, kunna anses lämplig och icke bereda stämpelförsäljarna någon svårighet.

1921 års
riksdag.

I proposition nr 232 till 1921 års riksdag framlades förslag till bland annat sådan ändring i 39 § stämpelförordningen, att stämpelförsäljare, som uppburit betalning för dubbel beläggningsstämpel utan att samtidigt belägga handlingen med av honom kontant inköpta stämplrar, hade att inom åtta dagar efter varje månads slut till generalpoststyrelsen inleverera vad under den tilländalupna månaden influtit.

I enlighet med bevillningsutskottets förslag (bet. nr 44) avslog riksdagen propositionen i förevarande del. Därvid anförde riksdagen i skrivelse nr 398 bland annat följande.

I likhet med Kungl. Maj:t hade riksdagen ansett, att någon åtgärd erfordrades för att förebygga onödig tidsutdräkt med inbetalning av stämpelmedel. Att, på sätt Kungl. Maj:ts förslag avsåge, inleverera influtna stämpelmedel inom åtta dagar efter varje månads slut syntes dock för många domare bliva alltför betungande. Om riksdagen funnit sig icke kunna bifalla vad Kungl. Maj:t i förevarande hänseende föreslagit, så hade riksdagen å andra sidan ansett de av justitieombudsmannen påvisade förhållandena vara av den art, att det vore synnerligen önskvärt att få erforderliga ändringar införda i författningen. Inom riksdagen hade därför varit ifrågasatt att söka åstadkomma ytterligare utredning i ärendet och därvid närmast att bereda de förefintliga sammanslutningarna mellan dels lantdomare och dels stadsdomare tillfälle att yttra sig. Med hänsyn till nödvändigheten att så vitt möjligt påskynda arbetet hade denna tanke emellertid uppgivits; och hade riksdagen stannat vid att lämna Kungl. Maj:ts förslag i förevarande hänseende utan bifall. Riksdagen förutsatte emellertid, att Kungl. Maj:t komme att ägna frågan fortsatt uppmärksamhet och därvid undersöka de olika utvägar, vilka kunde erbjuda sig

för att avhjälpa här ifrågavarande missförhållanden, samt därefter för riksdagen framlägga förslag i ämnet.

Sedermera har i samband med utarbetandet av kungörelsen den 29 januari 1926 angående skyldighet för utmätningsmän m. fl. att anlita postgiro- rörelsen inom finansdepartementet verkställt utredning rörande införande av skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgiro- rörelsen. Därvid har ett förslag till kungörelse i ämnet upprättats, vilket återfinnes såsom bilaga I till detta betänkande.

Utredning
inom finansde-
partementet.

Över sistnämnda förslag hava åtskilliga myndigheter och sammanslut- ningar hörts.

Förslaget har i princip förordats av samtliga rikets *hovrätter, stats- kontoret* och *generalpoststyrelsen*. *Överståthållarämbetet* och *nio länssty- relser* (i *Stockholms, Uppsala, Blekinge, Kristianstads, Hallands, Skara- borgs, Västernorrlands, Jämtlands* och *Norrbottnens* län) hava avstyrkt det- samma, medan övriga *fjorton länsstyrelser* antingen tillstyrkt förslaget eller icke funnit något att erinra mot detsamma i princip.

Yttranden
över 1926 års
förslag till
kungörelse.

Ett stort antal *häradshövdingar* och *rådstuvurätter* hava vidare yttrat sig i ämnet, därvid flertalet av dem uttalat sig mot förslaget. Slutligen hava styrelserna för föreningarna *Sveriges häradshövdingar* och *Sveriges stadsdomare* inkommit med avstyrkande utlåtanden.

Såsom sakliga invändningar mot förslaget har i huvudsak anförts *dels* att något behov av lagstiftning i ämnet icke föreläge, då nuvarande föreskrifter rörande leverans av stämpelmedel befunnits ur säkerhets- synpunkt fullt betryggande samt tillräckligt väl tillgodosåge statens be- fogade intresse av redovisning inom skälig tid av uppburna stämpelmedel, *dels* att de föreslagna bestämmelserna vore opraktiska och skulle försäkra ett mycket betungande arbete framför allt beträffande medel, som uppburits för enkla beläggningsstämplar och helarkstämplar, samt nödvändiggöra förändret av fullständig bokföring, *dels ock* att stämpelförsäljare skulle berövas den ränteinkomst å stämpelmedlen, som för närvarande tillföle dem på grund av den längre redovisningstiden, och att denna konsekvens måste betraktas såsom en obillighet mot stämpelförsäljarna, då räntegott- görelsen till stor del åtginge att täcka kostnader särskilt för ställande av säkerhet för stämpelmedel.

Vidare har framställts den erinran, att stämpelförsäljares redovisnings- plikt vore fastställd i den av riksdagen antagna stämpelförordningen och att följaktligen skyldighet att anlita postgiro- rörelsen förutsatte, att ändring vidtoges i sistnämnda författning.

Mot förslaget hava därjämte riktats flera detaljanmärkningar, främst att tidsfristen för insättningar tilltagits för snävt samt att det minimibelopp, som föreskrivits för insättnings- skyldighet, vore för lågt.

I dessa hänseenden har *Svea hovrätt* anført följande:

»Enligt § 1 i förslaget skulle stämpelförsäljare vara skyldig att insätta stämpelmedel å fjärde söckendagen efter det dag, då medlen influtit, därest det influtna uppginge till minst etthundra kronor. Någon åtskillnad göres icke i förslaget mellan enkla och dubbla beläggningsstämplar, utan insättningsskyldighet inträder å den i förslaget angivna tid, oavsett om medlen influtit för det ena eller andra slaget av stämplat. Enligt hovrättens mening torde dock de förhållanden, under vilka uppbörden av medel, som vid underdomstolarna inflyta för enkla beläggningsstämplar, äger rum, motivera en utsträckning av tiden för dessa medels insättande å postgirokonto. Ifrågavarande stämpelmedel uppbäras vanligen i samband med expeditionslösen. Den föreslagna insättningsskyldigheten gör det därför nödvändigt att före varje insättning uträkna, huru mycket av de sedan näst föregående insättning influtna avgifter för expeditioner, som belöper å stämpelmedel, och huru mycket som utgör lösen. Att utföra detta arbete så ofta som var fjärde dag torde, åtminstone när det gäller de större domsagorna och rådstuvurätterna, bliva onödigtvis betungande för stämpelförsäljaren. Då de medel, varom här är fråga, uppgå till jämförelsevis obetydliga belopp, synas icke heller statens intressen trädas för nära, därest tiden, inom vilken skyldighet att insätta medlen inträder, utsträcker till fjortonde dagen från den dag, då de influtit.

Hovrätten anser sig alltså ifråga om medel, som influtit för enkla beläggningsstämplar, böra föreslå, att tiden för insättning bestämmes på sätt nyss angivits samt att insättningsskyldighet icke måtte inträda, förrän minst etthundra kronor influtit för stämplat av ifrågavarande slag.

Beträffande medel, som inflyta för dubbla beläggningsstämplar, anser hovrätten hinder ej möta att ålägga stämpelförsäljare att å fjärde söckendagen efter den dag, då dylika medel influtit, insätta desamma å postgirokonto. Däremot vill hovrätten — med erinran, att medel för dubbla beläggningsstämplar numera på de flesta håll i stor omfattning erläggas mellan rättens sammanträden — ifrågasätta, huruvida icke till förebyggande av onödigt besvär skyldighet att insätta influtna medel av sistnämnda art bör inträda, först när de uppgå till 300 kronor.»

*Justitieombudsmannen
år 1926.*

I skrivelse den 20 oktober 1926 till Kungl. Maj:t har justitieombudsmannen (se justitieombudsmannens ämbetsberättelse till 1927 års riksdag sid. 271 ff.) anført, att, då ett klart behov av ändrade bestämmelser beträffande uppbörden och redovisningsskyldigheten av stämpelmedel vore för handen och då det måste anses såsom ett allvarligt missförhållande, att gällande föreskrifter, vilka behandlade varken för det allmänna eller de enskilda betydelselösa frågor av ekonomisk art, långt ifrån allmänt efterlevdes utan i stället, till följd av ett delvis verklighetsfrämmande och delvis otydligt innehåll, ansetts kunna skjutas åt sidan till förmån för godtycket och därav följande ojämnhet i tillämpningen, justitieombudsmannen ansett sig icke böra underlåta att ånyo bringa dessa frågor under Kungl. Maj:ts övervägande.

I fortsättningen har justitieombudsmannen anført bland annat följande:

»Redan tidigare har det varit på tal att upphäva bestämmelsen om kvartalsleveranser och införa leverans månadsvis av samtliga influtna stämpelmedel. Att en dylik reform, såvitt angår dubbla beläggningsstämplar, har goda skäl för sig synes mig utan vidare klart. Att en stämpelförsäljare innehar dylika stämplat i räkning torde icke innefatta tillräckligt

skäl, varför hans leveransskyldighet skulle inträda endast kvartalsvis, under det att sådan skyldighet eljest inträder minst en gång i månaden. En dylik dubbelhet torde dessutom vara ägnad att försvåra kontrollen och förvilliga begreppen om bestämmelsernas rätta innebörd. Mera tvivelaktigt kan det däremot synas, huruvida en förkortning av leveranstiden i fråga om övriga stämpelmedel bör ifrågakomma. Därvidlag torde icke få förbises de svårigheter, som i stor utsträckning härleda sig av sättet för uppborren. Där denna, såsom ofta är fallet, sker i en mångfald småposter och tillsammans med uppbörd av expeditiöslösen, torde det för vederbörande stämpelförsäljare kunna med hänsyn till de krävande värv, som i allmänhet åligga dem, bliva oskäligt betungande, om det fordras av dem, att de skola ägna en oavlätlig uppmärksamhet åt särskiljandet och inlevererandet av stämpelmedlen.

För att emellertid erhålla en enhetlig bestämmelse, gällande för samtliga stämpelmedel — något som säkerligen skulle i hög grad befördra föreskrifternas efterlevnad och kontrollen däröver — har det synts mig värt att tagas i övervägande, huruvida det icke skulle innebära en lämplig medelväg, om man bestämde, att samtliga stämpelmedel, som influtit under en månad, skulle snarast möjligt och senast inom utgången av nästpåföljande månad inlevereras till generalpoststyrelsen. I fråga om andra stämplat än dubbla beläggningsstämplar synes det mig knappast innebära någon obillig fordran, att under en månad skall medhinnas att uträkna vad som under den föregående månaden influtit. Möjligen — och detta gäller särskilt dubbla beläggningsstämplar — lär det däremot kunna komma att ifrågasättas, om icke en bestämmelse av nyssnämnda innehåll skulle medgiva stämpelförsäljaren att under en onödigt lång tid hava medlen under sin förvaltning. Skulle detta anses vara fallet, synes därav väl kunna men måhända icke nödvändigt behöva föranledas ett stadgande om kortare frist i fråga om skyldighet att inleverera medlen till generalpoststyrelsen. Enligt vad jag har mig bekant, har inom finansdepartementet utarbetats ett förslag till kungörelse angående skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgiroverörden, i vilket förslag, bland annat, föreskrives skyldighet för stämpelförsäljare, som avses i 29 § i stämpelförordningen, att hava särskilt postgirokonto (stämpelpostgirokonto) för insättning tid efter annan med vissa korta mellanrum av influtna medel för försålda stämplat, vilka icke av honom inköpts mot kontant betalning, så ock av medel, som av honom uppburits såsom betalning för dubbel beläggningsstämpel utan att vederbörande, stämpel underkastade handling samtidigt därmed stämpelbelagts. Den sålunda ifrågasatta insättningsskyldigheten torde, om den anses böra komma till stånd, helt avlägsna varje farhåga i nyss berörda hänseende. Såsom ett skäl för att icke alltför mycket förkorta tiden för leveranserna till generalpoststyrelsen må framhållas, hurusom det icke sällan torde inträffa, att erlagd betalning för dubbla beläggningsstämplar finnes böra återgå exempelvis till följd av felräkning eller av den anledningen att en gjord ansökan återtages.»

Beträffande beloppet av de säkerheter, som under år 1926 ställts för stämpelmedel, hänvisas till en inom generalpoststyrelsen upprättad tabell, fogad såsom bilaga II vid detta betänkande.

Statistik

Gällande föreskrifter rörande skyldighet att inleverera uppburna stämpelmedel till generalpoststyrelsen medgiva stämpelförsäljare möjlighet att

Utskottets
yttrande.

under en ganska avsevärd tid förfoga över medlen. Sålunda kan tiden för förfoganderätten komma att uppgå, då säkerhet ställts för på kredit inköpta stämplat, till något mer än ett kvartal och, då betalning mottagits för dubbel beläggningsstämpel utan att vederbörande handling samtidigt stämpelbelagts, till i det närmaste två månader. De enligt stämpelförordningen medgivna tidsfristerna torde i regel hava fullt utnyttjats; och, enligt vad av justitieombudsmannens ovannämnda framställningar synes framgå, hava leveranser av stämpelmedel ej sällan ägt rum först efter det dessa tidsfrister utlöpt.

Uppenbarligen har staten liksom i viss mån även den skattskyldige ett berättigat intresse av, att erlagda stämpelmedel utan dröjsmål inflyta i statskassan. Nu gällande redovisningsbestämmelser medgiva otvivelaktigt stämpelförsäljare möjlighet att under en onödigt lång tid hava medlen under sin förvaltning. Närmast till hands kunde då synas ligga att på sätt i propositionen nr 232 till 1921 års riksdag samt av justitieombudsmannen föreslagits förkorta leveranstiden. Då det emellertid icke kan ifrågasättas, att stämpelförsäljare omedelbart skulle till statsverket inleverera uppburna stämpelmedel, utan en relativt avsevärd tidsfrist för redovisning av stämpelmedel städse torde bliva nödvändig, lär man icke på denna väg nå det åsyftade målet i önskvärd utsträckning.

Älägges åter, såsom i motionen föreslagits, stämpelförsäljare skyldighet att å postgirokonto insätta uppburna stämpelmedel i huvudsaklig överensstämmelse med det inom finansdepartmentet utarbetade förslaget, skulle de mest påtagliga, av det nuvarande redovisningssystemet framkallade olägenheterna helt avlägsnas. Stämpelförsäljaren bleve nämligen skyldig att hålla de uppburna stämpelmedlen åtskilda från sina enskilda tillgångar och avkastningen av skattemedlen komme att tillfalla icke honom utan, såsom ur principiell synpunkt måste anses riktigt, det allmänna. Då stämpelförsäljaren enligt förslaget komme att hava fri dragningsrätt å postgirokottot, uppstår icke någon nämnvärd olägenhet till följd av att erlagd betalning för dubbla beläggningsstämplat finnes böra återgå på grund av felräkning eller av den anledningen att en gjord ansökan återtages.

Ehuru utskottet icke ansett sig böra närmare ingå på detaljbestämmelserna i förslaget till kungörelse, vill utskottet likväl framhålla vikten av att föreskrifterna icke göras mera betungande för stämpelförsäljarna än som för vinnande av det åsyftade målet befinnes nödvändigt. Särskild uppmärksamhet torde sålunda böra fästas vid de förslag till modifikation, som framställts i det av Svea hovrätt avgivna utlåtandet och vilka icke på något sätt torde rubba grunderna i kungörelseförslaget.

Med hänsyn till det nära sammanhang föreskrifter om skyldighet att anlita postgirorörelsen måste anses hava med de i stämpelförordningen intagna redovisningsbestämmelserna, har utskottet funnit lämpligt att i förordningen införas ett stadgande av det innehåll motionären föreslagit.

Även om skyldighet stadgas för stämpelförsäljare att anlita postgirorörelsen, kvarstår dock behovet av enhetliga redovisningsbestämmelser samt av en mera effektiv kontroll över dessas efterlevande än för närvarande kan äga rum. Vid den utredning, som kan komma att verkställas i anledning av justitieombudsmannens förslag i dessa ämnen, synes jämväl ett annat spörsmål böra tagas under omprövning. Såsom motionären framhållit, torde den stämpelförsäljare medgivna rätten att mot ställande av säkerhet erhålla stämpel i räkning hava utnyttjas i högre grad än som påkallats av behovet, vilket företrädesvis förefinnes beträffande enkla beläggningsstämplar och helarkstämplar. Ehuru det är sannolikt, att, i den mån stämpelförsäljares möjlighet att tillgodonjuta ränta å uppburna stämpelmedel upphör, rätten till kredit icke kommer att begagnas i så stor omfattning som för närvarande, synes det dock lämpligt, att såsom motionären föreslagit denna rätt begränsas. Möjligen skulle en dylik begränsning kunna ske på det sätt, att befogenhet tillerkändes generalpoststyrelsen att medgiva stämpelförsäljare rätt att, utan ställande av säkerhet, på kredit uttaga stämpelpapper till visst av generalpoststyrelsen fastställt, efter olika stämpelförsäljares behov avpassat belopp. I vad mån härutöver kan erfordras begränsning av rätten till kredit mot ställande av säkerhet torde kunna bedömas först efter en ytterligare utredning av denna fråga.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av herr Schlyters förevarande motion I:115,

1) för sin del besluta,

a) att 39 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

39 §.

Stämpelförsäljare, som i räkning mottagit stämpel — — — granskning.

Angående skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgirorörelsen förordnar Kungl. Maj:t.

b) att den ändrade bestämmelsen skall träda i kraft den 1 juli 1927; samt

2) i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, dels att Kungl. Maj:t måtte utfärda bestämmelser rörande stämpelförsäljares skyldighet att anlita postgirorörelsen i huvudsaklig överensstämmelse med det inom finansdepartementet utarbetade förslaget till kungö-

relse i ämnet, *dels ock* att Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning, huruvida icke den stämpelförsäljare tillkommande rätt att erhålla stämplat i räkning må kunna inskränkas.

Stockholm den 17 mars 1927.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Wohlin, Wigforss, Björnsson, Schlyter, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Olsson i Golvvasta, Björklund, Wahlmark, Johansson i Hornsberg, Lithander, Ericson i Obergå, Israel Holmgren, Olsson i Gävle, Ericson i Boxholm, Ljunggren, Johansson i Krogstorp, Werner och Fjellman.

Bilaga I.

Förslag

till

kungörelse angående skyldighet för stämpelförsäljare att anlita postgironörelsen.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Stämpelförsäljare, som avses i 29 § i förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften, är pliktig att hava särskilt postgirokonto (*stämpelpostgirokonto*) för insättning av inlutna medel för försälda stämplat, vilka icke av honom inköpts mot kontant betalning, så ock av medel, som av honom uppburits såsom betalning för dubbel beläggningsstämpel utan att vederbörande, stämpel underkastade handling, samtidigt därmed stämpelbelagts.

Insättningen skall ske senast fjärde söckendagen efter den dag, då medlen inlutit. Insättningsskyldighet äger dock icke rum förrän minst ett-hundra kronor kunna insättas.

2 §.

Inleverering av stämpelmedel, varom i 39 § i förordningen angående stämpelavgiften finnes stadgat, skall ske över postgiro.

3 §.

Stämpelförsäljare vare befriad från skyldighet att för postgirokonto, som avses i denna kungörelse, inbetala grundbelopp; och skola avgifter för inbetalningar till och utbetalningar från dylikt konto, vilka verkställas av kontoinnehavaren, förskottas av generalpoststyrelsen och gottgöras styrelsen av statskontoret i samma ordning, som gäller beträffande dylika avgifter för vissa statsmyndigheter.

4 §.

Å medel, innestående å postgirokonto som i denna kungörelse avses, skall ränta icke gottgöras kontoinnehavaren.

5 §.

Belopp, vilket såsom betalning för stämpel tillgodoförts stämpelförsäljare genom insättning å dennes postgirokonto, skall anses såsom till stämpelförsäljaren erlagt först då postgirokontorets meddelande om tillgodoförandet kommit honom tillhanda.

Denna kungörelse träder i kraft den

1926.

Jfr Svensk författningssamling

1924: 378. K. F. den 11 juli 1924 ang. postgironörelse, med ändring 1926: 108.

» 537. K. K. den 19 dec. 1924 ang. utgörandet av grundbelopp och avgifter i postgironörelsen för statsmyndigheter m. fl.

1926: 40. K. K. den 29 jan. 1926 ang. skyldighet för utmättningsmän med flera att anlita postgironörelsen.

Bihang till riksdagens protokoll 1927. 7 saml. 17 häft. (Nr 35—36.)

Bilaga II.

Beloppet av stämpelförsäljares säkerheter utgjorde under år 1926

till och med	1,000 kronor	30 st.
därutöver t. o. m.	5,000 »	139 »
»	10,000 »	92 »
»	15,000 »	32 »
»	20,000 »	19 »
»	25,000 »	13 »
»	30,000 »	13 »
»	40,000 »	12 »
»	50,000 »	3 »
»	60,000 »	6 »
»	100,000 »	4 »
»	125,000 »	1 »
»	200,000 »	1 »
»	250,000 »	2 »
»	300,000 »	1 »
			Summa 368 st.